

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Illvstrivm Virorum Epistolae, Hebraicae, Graecae et Latinae, Ad Ioannem Reuchlin Phorcensem virum nostra aetate doctissimum diuersis temporibus missae

Reuchlin, Johannes

Hagenoae, 1519

Conradus Leontorius monachus Mulbronensis, Ioanni Reuchlin, latine
Capnioni Phorcensi S. D. P.

[urn:nbn:de:bsz:31-270838](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-270838)

EPIS. ILLVST. VIRORVM AD

culo mordicare & lambere, deinde insumere & resumere, postremo haurire, sorbere, deglutire, & usq; ad immensam satietatem ingurgitare. O q̄ prosperi Andreae successus, O quāta sc̄licitas. In siti humidum, in aestu frigidū, tactu leue, visu lymphidum, auribus rauo murmure sonorum, dulce gustui, & salubres herbas, prater radens suauissimi odoris libamen. Iam cogitanti mihi arefcūt fauces & ipse sitio, qui Andream aquas potare scribo, nō Tantalum qui ne labra quidem admouet, sed memoratu dignissimum Protea illum & sacerdotem & uatem. Affer igit̄ mi Vigili helueolum tuum quod græce chenopoda dicimus, ut relictis Andreae Nereidibus tecū bibamus, simulq; cum religionis nostræ colūna Iacobo theologo Selistarino quē apprime diligo. Et quidē fauētibus superis cōbibemus tandem aliqñ, & una cœnitabimus, quando noua inter uos stella oriri & luere uisa est, non ex ueteribus planetis unus, quos maiores nostri erones uocauerunt, sed sydus aliqđ summatis orbis ille constatissimus iuris Venigerus, quem suo merito uas legum appellauerim, ut Bald^o Azonem. Vale sc̄liciter cum tuis immo nostris, & Dionysio fratri benefac ob amorem in te meum. Ex Stutgardia sexto Kalendas Octobres. Anno. M. D.

Conradus Leontorius monachus Mulbronensis, Ioanni Reuchlin, latine Capnioni Phorcensi. S.D.P.

Festinabam fateor sed frustra mi iucundissime amice, ut te Stutgardiae pro tua in me beneuolēti & p̄ mea in te p̄petua obseruantia alloquerer ac amplexarer, sed interuenit occupatio tua, immo nō tua sed aliena, qua utinā non esses obstructus. Sed interim ab illo iucundissimo literario ocio necessario auocaris, ne forte cōtemnere uidear id cuius sub umbra tēporario emolumento creuisti. Verum enim uero quom̄ præstantissimum animum tuum, & illam ingenii tui naturam acrimoniamq; curios^o scrutator exploro, uideor mihi in te uidere quod excellentissimi philosophorum aut neglexerunt aut minime fuerunt attentare ausi. Socratem siquidē illum Apollinis oraculo sapientissimū iudicatum, ciuilia Reip. gubernacula tractauisse non proditur memoriæ. Platonis diuinum ingenium intra celebratissimam academiam emicuit. Stagirita Aristoteles Alexandro Magno se p̄dagogū q̄ exercitus impatorem præstare maluit. Quid Stoicorū Epicureorūq; uulgatissimos prin-

IO. REUCHLIN. LIBER PRIMVS

cipes commemorem? nonne intra philosophiæ sinum inglorii cõ
 senescere q̃ imperatorias mortes triumphis ornatas subire malue-
 runt? adeo paucos inuenies qui theoreticam laboriosa cum ciuilitate
 coniunxerint, & reipub. fungentes muneribus se nihilominus philo-
 sophiæ studiis addixerint. Te uero unum admiror, qui utrunq; mu-
 nus splêdidissime soleas obire, & hinc quidem publici muneris ora-
 torem te ita exhibes ut paucos, philosophiam uero adeo eleganter
 subtiliter, profunde indagare, elucidareq; cœpisti, ut nullos tecum
 hac tempestate conferre nec ausim nec possim. Huius meæ opinio-
 nis immo uerissimæ existimatiõis feci periculum. Quom enim Ba-
 fileam Ioannem Amorbacchium conuenturus peruenissem, pro
 sua in me beneuolètia iucûdissimo & elegatissimo donauit mune-
 re, illo scilicet ope tuo de Verbo Mirifico, pr̃sus mirifico qđ prim⁹
 ego ex illa officina sua imp̃ssoria deportaui. Legi p̃legi relegi, sũma
 cum admiratione inuentionem, eloquentiam, enodata mysteria, &
 quod nullus ante te latinorum ne cogitauit quidem illud Ihesuh tu-
 um, obstupui. At quid facerem? quid dicerem? felicissimo auspicio
 in lucem es editus, submurmuraui tacitus. Germanum nomen ha-
 stenus barbarum existimatũ immortalis es gloria illustraturus. Ma-
 gne ingenio, magne doctrina uir eruditissime & amicissime perge ut
 cœpisti, ne semper Germanicam eruditionem Italicum irrideat su-
 percilium. Tractas quidem Re mp. sed interim summi philosophi
 & eloquentissimi oratoris munus implesti. Si quis deus romana ro-
 stra & campum Marcium redderet, desperarem ne? illustrem ora-
 torem in illo splendore præstantissimorum uirorum te euasurum.
 Refloreat illa tot seculis decãtata academia, an sub diuino Plato-
 nis ingenio dubitem te non maximi philosophi nomen habiturũ?
 patere queso ut citra omnem adulationem te admirem ac laudibus
 ornem & quidem meritissimis. Ego te trilinguem immo quinqu-
 linguem Sueuum Romano Tullio non æquo tantũ, sed etiam præ-
 fero, tanti existimo ex hac barbarie in tantam eruditionem emer-
 gere potuisse, sed de hoc satis. Redeo ad mirificum illud opus tuũ,
 quod statim quinquies emptum indomito Rheno demirandum
 transmisi. Verum tuũ hoc indolui, qđ præter omnem uoluntatem
 meã in ipso frontispicio tam mirifici opis tui nomen etsi obseruan-
 tissimi tui, pauperis tamen ineruditiq; Cõradi uisitur, legiturq; Lon-

ge siquidem cultioribus & ditioribus ornamentis uestibulū illud primū intrantibus decoratū politūq; esse debuisset, ut blando ac diuine aspectu lecturū nira & abstrusa illa mysteria alliceret castū, deterreret prophanum. Vereorq; ne incultū illud frōtispicū lecturos alioqui multos submoueat, dū hinc periculū de toto reliquo ornatu sint facturi. Sed me tibi excuso amicissime amice, nesciebā opus tuū chalcographo esse datū, nesciebā te extremā imposuisse manū. Sed cum Moguntiaē Abbate quēpiā mihi incognitū librū de ecclesiasticis scriptoribus cōponere didicissem, admonui Iacobū Selistinum ut noīs tui apud illū Abbate summa q̄ta posset cōmendatione meminisset. At cum tū illud Abbatis Basileaē imprimeret opus, Iacobus ipse Vuimphelingius lras meas Ioanni Amorbachio trāsmisit, ut ex ipsis nomen tuum cū debita cōmendatione excerptum infereret catalogo scriptorum. Cum aut̄ interea opus tuum Mirificum inciperet imprimi, pro quodam argumento opis tui epistolā meam prāmisit. Quæ omnia Ioannes Amorbachius mihi retulit, ex cuius ore me tibi iucundissime amice excuso. Quod tñ tecū Germanorum facile om̄ium doctissimo (qñ quidem ita accidit) iuncta noīā fero, q̄ gratū mihi fore arbitraberis. Iam pridem fratrem me nominabas, nunc tibi multo sum iunctior, præsertim cū prima illa eruditissimi ingenii tui foetura, sine nomine meo in lucē nō sit edita, sed restat aliqñ coram largior confabulatio. Caterum uelim cognoscas consilium meum, neq; em̄ possum ab amico quid facturum sim abscondere. Ad Alemāniam reuocaui Mulbronniensium rogatu, Gallias desero, Seruitum Mulbronnaē ueni, nō solum præter sed contra uoluntatem reuerendissimi domini Cisterciēsis, qui me honore & ueneratione plus debito prosequutus est. Iurauitq; me post annum reuocaturum ad se. Deinceps tñ me Mulbronnaē reperies, habebis ex me literas crebriores. Quæ em̄ necessario sum iterrogaturus multa habeo. Nihil postulo nisi amicitia beneuolentiam humanitatem tuam, quā mihi ut spero non denegabis siquā Mulbronnā transueris, me compellabis. Tuus em̄ sum, tuus permansurus. Misi tibi literas doctoris Ioannis Heberlingi ex Dola, circiter Kalēdas Nouembres, si ad manū tuas peruenerint nescio. Ipse se tibi perinde atq; præceptori charissimo commendat. Vale foeliciter tertio Kalendas Apriles. Anno. M. CCCC. xcv.